

HET WAD GEWEVEN

DOOR TON LUBBERS

Door het enthousiasme van mijn schoonzus José over de weefsels van mijn vrouw Francine en mij werd door José het idee gelanceerd een kledingstuk te maken naar aanleiding van één van haar schilderijen. Die handschoen werd opgepakt en we kozen hiervoor het schilderij 'het Wad', geschilderd op Schiermonnikoog.

Bollen van stroken stof

Losse eindjes aan de onderzijde

Steeds meer gladde inslagen

HET PROJECT

Mijn uitgangspunten waren: werken in Raanu, alleen werken met rest-materialen en er lol aan beleven. De keuze voor Raanu heeft een paar redenen. Ik ben vertrouwd met die techniek en de aanbinding van mijn Toika is daar al op afgestemd. Daarnaast vind ik het mooi en leek het mij een uitdaging de techniek recht te doen en toch een heel ander resultaat te bereiken. Een lastig zoeken naar evenwicht tussen vrije interpretatie en weven naar voorbeeld volgens een specifieke techniek.

Het werken met restmateriaal is een keus die ik voor al mijn werk maak. Dit keer zat de uitdaging in het vinden van geschikt materiaal in de juiste kleuren. Het bij deze en gene noemen maakte dat er aardig wat lakens aangereikt werden. In Zweden bezochten we een linnenweverij waar zowel op ouderwetse manier met keurige zelfkanten als met de nieuwe snij-zijkanten gewerkt wordt. Die snijresten sprongen meteen in het oog en we kochten vier grote zakken vol met prachtige uiteenlopende kleuren.

Er lol aan beleven lukt door mezelf niet onder tijdsdruk zetten, mezelf fouten toe te staan en de kwaliteitsnorm op een beginner af te stemmen. Al met al makkelijker gezegd dan gedaan.

HET PROCES

Het werkstuk zal 95 bij 80 centimeter worden. Daarvoor zet ik een schering van drie meter lang op (om nog een tweede kledingstuk te kunnen weven) en een meter breed, twee draden per centimeter. De stroken voor het inslagmateriaal moesten gescheurd en aan elkaar gemaakt worden. Dat arbeidsintensieve werk ging vlot door de methode van Mirja Wark. Francine maakte in drie weken tijd zo'n 50 bollen van 300 gram. Om houvast te hebben tijdens het weven, dacht ik een afbeelding onder de ketting te leggen. Dit bleek al snel niet te werken want zo gauw je aanslaat komt de afbeelding klem te zitten tussen riet en doekboom. Gelukkig waren er ansichtkaarten met de afbeelding waarop ik telkens na vijf centimeter weefwerk op het kaartje vijf millimeter kon afdekken.

Het inleggen van de inslagdraad deed ik per stukje dat nodig was om de afbeelding uit te laten komen. Hierbij liet ik de eindjes van het inslag-

Detail op het getouw

materiaal hangen. Door het volume van de snijresten gaf dit bij het opbomen flinke bobbel, daarom koppelde ik de stroken aan elkaar voor ik ze insloeg. De verticale strepen van Raanu waren soms wenselijk maar soms ook helemaal niet. Daar waar het ontstond heb ik het zo gelaten om vervolgens in een ander stuk te kijken of het te vermijden was. Dat puzzelen en kijken of het resultaat werd wat ik voor ogen had, was spannend en het leuke van deze manier van werken. Ik wilde het resultaat een spontaan element laten hebben. De twee materialen, stroken stof en snijresten, zijn ingezet om meer en minder reliëf te krijgen. Ik gebruikte in eerste instantie veel en naarmate je verder weg kijkt steeds minder snijresten.

Terugkijkend ben ik tevreden over het resultaat. Ik heb mijn uitgangspunten aangehouden en heb er lol aan gehad.

Dank aan:
Kunstenaar José Haggenburg die het idee en de afbeelding beschikbaar stelde van haar schilderij 'het Wad'.
Francine die veel losse eindjes aan elkaar heeft geknoopt en mij daar heel veel werk mee heeft bespaard.
Mirja Wark van Golden Haand die mij de basistechnieken heeft bijgebracht en op het idee kwam dit project op deze manier in beeld te brengen.

De eerste 10 centimeter

Het wad - acryl op doek door José Haggenburg

Het wad - weefwerk door Ton Lubbers